

Această carte îi aparține:

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210 80 51.

E-mail: romania@cartier.md

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier codobelt* este coordonată de Lică Sainciuc

Editor: Gheorghe Erizanu

Ilustrații: Stela Damaschin-Popa

Lector: Valentin Guțu

Design/tehnoedactare: Vitalie Coroban

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic

Stela Popa

ÎNGERII MĂRII

Ediția I, ianuarie 2016

© 2016, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Popa, Stela.

Îngerii mării : se dedică tuturor copiilor dispăruți în exod... / Stela Popa ; il: Stela Damaschin-Popa. – Chișinău : Cartier, 2016 (Combinatul Poligrafic). – 32 p. – (Colecția „Cartier codobelt” / coord. de Lică Sainciuc, ISBN 978-9975-79-893-8).

1000 ex.

ISBN 978-9975-86-041-3.

821.135.1(478)-93

P 79

STELA POPA

Îngerii mării

Se dedică tuturor copiilor dispăruți în exod...

Ilustrații de

STELA DAMASCHIN-POPA

Povești pentru Dănuț

CARTIER codobelc

UNDEVA DEPARTE, la capătul pământului, trăia în tihnă și în bună înțelegere o familie fericită: tatăl, mama și cei doi fii ai lor. Băiatul cel mai mare avea cinci ani, iar cel mai mic trei ani. Nu erau bogați, dar nici săraci. Aveau o mică fermă, o grădi-nă frumoasă, câteva căprițe, un pisic și un câine.

Într-o dimineață, se treziră cu toții bine-dispuși, așa cum le stătea în fire. Și, în timp ce-și spuneau rugăciunea înainte de micul dejun, auziră clopotele bisericii din localitate bătând agitat. Pe drum alerga un oștean care striga din toate puterile:

— Regele e mort! Regele nostru e mort!

Speriat, tatăl își aruncă rapid niște haine mai bune pe el, luă copiii, nevasta și porniră spre biserică. În drum întâlnește lume multă și la fel de îngrijorată. Aflară vestea cea mare: regele fusese ucis în lupta cu un balaur cu trei capete. Veniră vremuri grele. Fântânile și izvoarele secau, pădurile se mistuiau sub razele dogoritoare ale soarelui, animalele mugeau speriate, iar oamenii nu mai știau unde să se ascundă. Multă lume a pierit atunci.

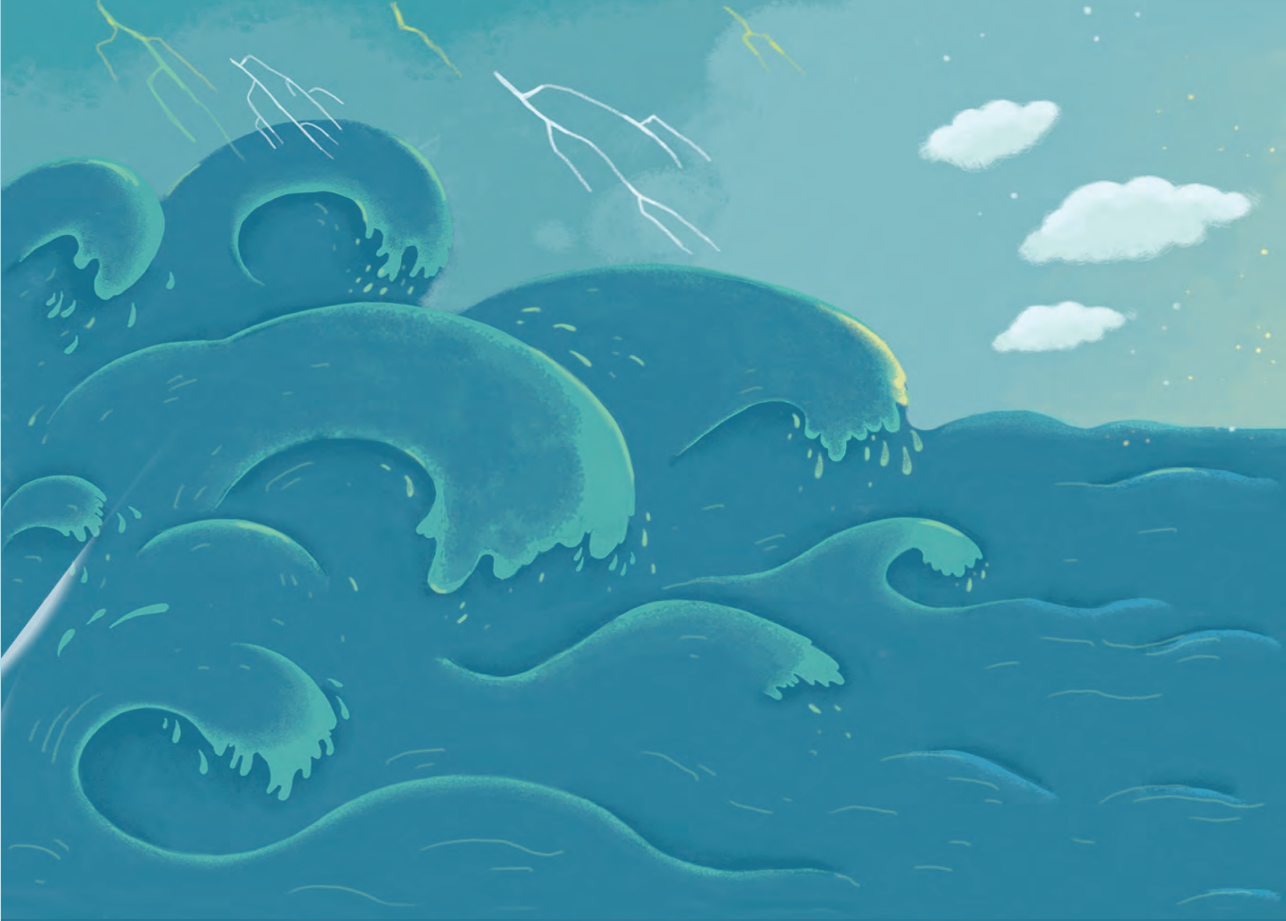

Ca să scape cu viață și să-și salveze copiii, oamenii au luat drumul pribegiei. Nu aveau de ales. La fel și familia din povestea noastră. Într-o zi, înainte de răsăritul soarelui, bărbatul, pe numele său Leait, și soția sa, Lana, au pus într-o bocceluță câteva lucruri mai de preț, au hrănit copiii cu ce aveau mai bun în asemenea vremuri de restriște și, după ce au cerut ajutorul Domnului din Ceruri, au pornit pe mare.

Au vâslit o zi întreagă. Apa era curată, străvezie și se reflecta în ochii mari și frumoși ai celor doi băieței. Marea era liniștită, numai bună de călătorie, iar peștii săltau și se zbenguiau voioși pe suprafața apei, salutându-i și distrându-i cu jocul lor pe călători. Spre seară, soarele le mângâie blând fețele și coborî liniștit spre asfințit, pregătindu-se de culcare. Noaptea venea cu pași repezi. Se lăsă liniștea. Dar acalmia nu dură mult. Se întâmplă ca prin acele locuri să treacă dinspre miazănoapte un vânt grăbit, iar în urma lui, cu o falcă-n cer și una-n pământ, alerga o furtună care învolbura în grabă apele. Se stârni o vijelie în toată legea. Văzând una ca asta, tatăl vâsli din răspuțeri și încercă să mențină barca la suprafața apei, iar mama își strânse speriată feciorii la piept. În câteva clipe, furtuna se dezlănțui în forță și aruncă barca hăt departe.

Deodată, în tot acest iureș, din ape se iviră făpturi ciudate. Arătau ca niște femei, dar aveau corp de pește. Erau sirenele, de o frumusețe răpitoare și înfricoșătoare.

Câteva dintre ele săltară în jurul micii ambarcațiuni și începură să o împingă de la una la alta, de parcă ar fi fost o jucărie. Râdeau și hohoteau. Apa se învoldura și mai abitir împrejurul lor. Leait se lupta disperat cu valurile uriașe și cu întunericul. Abia de-și mai zărea familia, iar la un moment dat îi pierduse din ochi. În cele din urmă, vijelia se mai

potoli, iar sprintenele sirene dispărură în valuri ca înghițite. Barca fu lăsată să plutească după bunu-i plac. Rătăcea ca o petală aruncată pe apă...

Nu se știe cât timp trecu, cert este că, atunci când își reveni, Leait se trezi singur în barcă. Geaba strigă vâslașul disperat după fii și soția lui. Nici țiipenie de om în jur. Îi înghițise marea. Plânse, se căi, se perpeli și în cele din urmă hotărî: trebuia să-și regăsească familia cu orice preț. Fără să stea prea mult pe gânduri, bărbatul se aruncă în valurile înspumate și se lăsă pe fundul mării. Porni în căutarea sirenelor care îi răpiseră ce avea mai de preț pe lume – scumpa lui soție și preaiubiții copilași.

În adâncuri era rece și întuneric. Noaptea domnea și sub ape. Cu inima cât un purice, dar cu speranța cât un munte, omul înainta hotărât. Algele și iarba-de-mare i se împotriveau, îi îngreu-nau înaintarea, dar corali și stelutele-de-mare, dimpotrivă, îi luminau calea. Și, cum alerga omul nostru disperat și năpădit de gânduri, auzi în urechea dreaptă o voce subțire și plăcută.

— Încotro mergi, drumețule? Și cum de ai ajuns prin aceste locuri tulburi?

Era un căluț-de-mare care se tot învârtea în jurul lui dând din codița îngustă și încârligată.

— Nevoia și nenorocul mă aduc, căluțule, răspunse bărbatul surprins că vede un pește vorbitor.

Îi povesti apoi toate câte s-au întâmplat în ultimii ani, cum a fost nevoit să-și părăsească locurile dragi alături de soție și copii, cum a ajuns cu barca pe mare și cum au reușit sirenele să îi despartă. Profund mișcat, căluțul-de-mare vorbi:

— Nu-ți va fi ușor. Se spune că cine nimereste în Împărăția Sirenelor nu mai iese niciodată la suprafață.

Leait era însă decis să nu dea înapoi, așa că nu se înfricoșă la auzul unor asemenea vorbe. Căluțul-de-mare continuă:

— Stră-stră-străbunicul meu e încă în viață și știe câte-n lună și-n stele. Poate te ajută cu un sfat. Urcă repede pe spinarea mea și să mergem la el.

Cât ai zice pește, Leait se prinse bine de grumazul căluțului și o luă din loc. Călătoria nu fu scurtă, dar au ajuns la destinație înainte ca stră-stră-străbunicul căluțului-de-mare să stingă lumânarea și să meargă la culcare. Bătură în ușa bătrânului atotștiutor. Se auzi un scârțâit greoi, ușa se deschise anevoios și în prag apăru un căluț de mare cu o barbă albă și lungă până la pământ. Avea ochelari pe nas și ținea în mână o lumânare. Nu mică îi fu mirarea când îl văzu pe stră-stră-strănepotul său în compania unui om.

— Ce cauți, căluțele, aici, la ora asta? De ce nu ești în pat, ci însoțit de o asemenea arătare?, întrebă el măsurându-l mirat pe bărbat din cap până-n picioare. De mult nu mi-a